

тайнственост се раздипляше в неизчерпаеми връзки, в осезателно категорични интертекстуални съотнасяния, в „коренищни структури“ и т. н. Отделям прекомерно внимание на наблюденията си над „Калиопа“, понеже именно чрез тях можех да изживея в каданс създаването на т. нар. *втори период* у Яворов, да видя как „отрязването“ на песимистичния финал от поемата прекроява внушенията ѝ, вкарвайки ги в едностранчиво игривия копнеж на разделените влюбени; а също и как съкращението усилва нейната *огнена* символика, придавайки на цялото несъмнено мажорно, *дневно* звучене, докато скръбният дял на съдбата, пустинната оглъхналост на битието, уединението, самотата, мракът, есенният дъждец и усещането за призрачност на света, всичко това – контаминирано, хипертрофирано, неузнаваемо в аксиоматичния си патос – е отнесено към *втория период*. След като критиците многократно акцентират върху „завладяването на поета от нощта“ (*нощните* заглавия на Яворовите творби се появяват именно след статията на Вл. Василев със симптоматичен наслов „Поет на нощта“), през 1910 г. самият автор потвърждава чрез диспозирането на текстовете си, чрез радикалното пресемантизиране на поемата „Калиопа“, тази критическа рецепция, сбъдвайки я категорично.

Разбира се, отключилата четенето на Яворов находка в „Калиопа“ буди ред възражения. Тя презумптивно налага тезата за *автора Яворов*, коригирал единосъщиято в писането си, произвел различията в него. При това подобна теза зазвучава почти скандално на фона на мисленето у читатели и критици за *поета Яворов*, за изумителната стихия на изразната му дарба в противовес на добросъвестно коригиращия творенията си Пенчо Славейков. Същевременно тази силно усъмняваща презумптивност, задава лекото, безпроблемно четене на Яворов, даваше възможност да огледам усилията си отстрани, следейки ги отчуждено и дистанцирано. Да преценя сигурността на риска да се гради *единен Яворов дискурс*, както и острата потребност от точно такъв риск. Символът